

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. M. Š.**, zastoupen JUDr. Karlem Vítkem, advokátem se sídlem Dobrovského 1157/25, Olomouc, proti žalovanému: **Magistrát města Olomouce**, se sídlem Horní náměstí 583, Olomouc, o žalobě proti územnímu souhlasu ze dne 28. 2. 2013, č. j. SMOL/037048/2013/OS/US/Fil, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 20. 4. 2021, č. j. 60 A 13/2021-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) odmítl napadeným usnesením jako opožděnou žalobu, již se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti územního souhlasu žalovaného.

[2] Žalobce odůvodnil žalobu tak, že spoluvlastní (ve společném jmění manželů) v obci S. pozemky p. č. X a X a rodinný dům č. p. X, sousedící s pozemkem p. č. X, jehož součástí je i stavba rodinného domu č. p. X. Na něm probíhají stavební práce, které vedou k vybudování nástavby v 3. nadzemním podlaží a které negativně zasáhnou do žalobcova vlastnického práva, neboť mu znemožní výhled do krajiny. Na základě žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), měl žalobce dle svých tvrzení zjistit, že stavba nebyla

povolena. Žalovaný mu však k poskytnuté informaci zaslal anonymizované stavební povolení ze dne 3. 6. 2013, č. j. SMOL/OPS/42/1249/2013/Př na stavbu „nástavba a přístavba rodinného domu se vznikem bytové jednotky č. p. X, v obci S.“, a rozhodnutí o změně stavby před dokončením ze dne 20. 5. 2014, č. j. SMOL/OPS/42/925/2014/Př. Z těchto rozhodnutí také vyplynulo, že pro tuto stavbu byl vydán územní souhlas ze dne 28. 2. 2013, č. j. SMOL/037048/2013/OS/US/Fil.

[3] Žalobce podal proti všem správním rozhodnutím jako opomenutý účastník odvolání, a pokud jde o územní souhlas, podal dne 8. 6. 2020 podnět k zahájení přezkumného řízení. Jeho odvolání byla zamítnuta rozhodnutími Krajského úřadu Olomouckého kraje, která žalobce napadl dne 18. 12. 2020 žalobou společně s územním souhlasem. Krajský soud usnesením ze dne 14. 4. 2020, č. j. 65 A 131/2020-41, vyloučil část žaloby požadující vyslovení nicotnosti územního souhlasu k samostatnému řízení a nyní napadeným usnesením tuto žalobu jako opožděnou odmítl.

[4] Na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS, lze územní souhlas podrobit soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V daném případě však soud shledal žalobu opožděnou. Lhůtu pro podání žaloby je třeba počítat od okamžiku, kdy se měl žalobce možnost seznámit s obsahem napadeného územního souhlasu. Žalobce se přitom o existenci územního souhlasu dozvěděl ze sdělení žalovaného ze dne 18. 5. 2020, přičemž společně s touto informací mu bylo doručeno i stavební povolení pro stavbu, pro niž byl napadený územní souhlas vydán. Součástí výroku stavebního povolení je i popis stavby, který se shoduje s vymezením záměru, pro který byl územní souhlas vydán. Krajský soud proto dospěl k závěru, že ačkoliv územní souhlas nebyl žalobci doručen, s jeho obsahem se musel seznámit z obsahu na něj navazujícího stavebního povolení. Znalost obsahu územního souhlasu pak vyplývá i ze skutečnosti, že dne 8. 6. 2020 žalobce podal podnět k přezkumnému řízení ve věci tohoto územního souhlasu, vůči němuž vznesl věcné námitky. To potvrzuje i odpověď krajského úřadu na tento podnět. Soud tak uzavřel, že lhůta k podání žaloby začala žalobci běžet nejpozději dne 8. 6. 2020, kdy podal podnět k přezkumnému řízení a kdy byl nepochybně seznámen s obsahem územního souhlasu do té míry, aby proti němu mohl brojit žalobou. Pokud žalobce podal v tento den proti územnímu souhlasu podnět k přezkumu, mohl ve stejný den podat také žalobu. Žalobu však podal až dne 18. 12. 2020, a tedy opožděně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně namítl, že krajský soud dospěl k nesprávnému a nezákonnému závěru, že žaloba je opožděná.

[6] Soud mimo jiné vyšel z rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, č. 1838/2009 Sb. NSS, podle něhož nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Stěžovatel však namítá, že napadený územní souhlas mu nikdy oznámen nebyl a závěr

krajského soudu, že mu lhůta k podání žaloby začala běžet nejpozději dne 8. 6. 2020, kdy podal podnět k přezkumu územního souhlasu, je nesprávný. Tento závěr je totiž vystavěn na nesprávné úvaze, že stěžovatel seznal úplný obsah územního rozhodnutí z navazujícího stavebního povolení, které bylo stěžovateli předloženo v anonymizované verzi podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Takové „seznávání“ z navazujícího anonymizovaného stavebního povolení však nelze podle stěžovatele považovat za „seznání“ úplného obsahu rozhodnutí, včetně věcného obsahu, natož pak rovnocenně s tím, jako by mu byl územní souhlas řádně oznámen.

[7] Stěžovatel považuje také za nesprávné a nezákonné předchozí vyloučení části žaloby usnesením ze dne 14. 4. 2021, č. j. 64 A 131/2020-41, neboť takový procesní postup soudu byl předčasný s ohledem na projednání ostatních žalobních bodů napadajících navazující správní rozhodnutí (stavební povolení). Krajský soud měl namísto postupného vylučování jednotlivých částí žaloby a jejich odmítání spíše stěžovatele vyzvat k odstranění nejasností o rozsahu podané žaloby.

[8] Soud by měl naopak k nicotnosti územního souhlasu přihlížet z úřední povinnosti v rámci přezkoumání navazujících rozhodnutí napadených žalobou, která jsou podle tvrzení stěžovatele rovněž nicotná. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, č. 2837/2013 Sb. NSS, *„je účastník řízení oprávněn namítat nicotnost rozhodnutí v navazujících řízeních, ve kterých má tvrzený neexistující správní akt sloužit jako exekuční titul nebo jako podklad pro další úkon správního orgánu“*. Stěžovatel proto namítá, že na nicotné rozhodnutí je nutné nahlížet jako na neexistující paakt, u kterého nicotnost nemůže čas zhojit, a je třeba k ní přihlížet z úřední povinnosti kdykoliv. Žaloba namítající nicotnost neměla být jako opožděná odmítnuta.

[9] Krajský soud měl zohlednit také všechny ostatní okolnosti namítané v žalobě a vyplývající ze správního spisu, neboť žalobce byl nezákonně ve všech řízeních opomenut jako účastník řízení. Nikdy mu nebyly doručeny žádné listiny, o probíhajících řízeních až do roku 2020 nevěděl a doručeny mu byly pouze anonymizované verze navazujících rozhodnutí, bez příloh a ověřené projektové dokumentace. Měl proto ztíženou možnost zorientovat se zpětně v celém průběhu řízení.

[10] Stěžovatel navíc kromě nicotnosti namítal také to, že územní souhlas pozbyl platnosti v důsledku toho, že pozbylo platnosti i navazující stavební povolení, neboť stavba nebyla včas zahájena. Namítal i to, že územní souhlas se týká stavby 3. nadzemního podlaží, která je však dle územního plánu nepřípustná, přičemž omezuje výhled stěžovatele z vlastní nemovitosti. Stavební úřad neměl vydat územní souhlas, ale měl postupovat podle § 96 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a rozhodnout v územním řízení, jehož by byl stěžovatel účastníkem.

[11] Stěžovatel závěrem nevylučuje možnost, že se krajský soud ve stále probíhajícím řízení o zbývajících částech žaloby vedeném pod sp. zn. 65 A 131/2020 bude zabývat i nicotností územního souhlasu. Kasační stížnost proti napadenému usnesení tak podává z procesní opatrnosti. Na základě uvedeného proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Podle žalovaného je nesporné, že stěžovatel se o existenci územního souhlasu dozvěděl nejpozději dne 20. 5.

2020, kdy mu bylo doručeno sdělení žalovaného ze dne 18. 5. 2020, jehož přílohou byla i kopie stavebního povolení. Kopie stavebního povolení byla sice poskytnuta v anonymizované podobě, avšak zneviditelněny byly pouze identifikační údaje stavebníka MUDr. J.V., ostatní údaje byly zachovány. Z výrokové části stavebního povolení jednoznačně plynulo, že pro stavební záměr byl vydán územní souhlas, který správní orgán jej vydal, kdy se tak stalo a pod jakým číslem jednacím. Z obsahu stavebního povolení byl seznatelný i věcný obsah územního souhlasu, neboť popis stavebního záměru v územním souhlasu je totožný s popisem ve stavebním povolení.

[13] Skutečnost, že stěžovatel byl s existencí i obsahem územního souhlasu seznámen, lze dovodit i z obsahu stěžovatelova podnětu k přezkumu územního souhlasu ze dne 8. 6. 2020, ve kterém stěžovatel vznášel i věcné námitky. S ohledem na to je dle žalovaného správný závěr krajského soudu, že lhůta k podání žaloby počala běžet nejpozději dne 8. 6. 2020 a uplynula 9. 8. 2020. Pro případ, že by kasační soud dospěl k jinému závěru, žalovaný uvedl, že územní souhlas byl stěžovateli doručen na základě jeho žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím dne 25. 7. 2020. K tomu žalovaný doložil kopii žádosti stěžovatele ze dne 8. 6. 2020, sdělení žalovaného ze dne 22. 7. 2020 a doručenkou potvrzující doručení tohoto sdělení stěžovateli dne 25. 7. 2020. Podle žalovaného tedy není pravda, že se stěžovatel neměl nikdy možnost s územním souhlasem seznámit, neboť mu byl doručen dne 25. 7. 2020, byť podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud podal žalobu proti územnímu souhlasu až dne 18. 12. 2020, stalo se i tak po zákonem stanovené lhůtě.

[14] Žalovaný pak nesouhlasí s názorem stěžovatele, že žalobu směřující k vyslovení nicotnosti územního souhlasu nelze vůbec odmítnout pro opožděnost a že by neměla být vázána na žádnou lhůtu. Ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. neobsahuje žádnou zvláštní úpravu řízení o žalobě na vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu, v tomto případě vyslovení nicotnosti územního souhlasu. Žalovaný odkazuje na usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 100/2010-65, podle něhož lze žalobu podat ve dvouměsíční lhůtě od oznámení napadeného aktu, přičemž „nelze uvažovat o tom, že by tvrzený nicotný akt nebylo možné účinně oznámit, že by tak lhůta pro podání takové žaloby vůbec neběžela a že by v důsledku toho žaloba mohla být podána kdykoliv“.

[15] Pokud jde o námitku nezákonnosti usnesení o vyloučení této části žaloby k samostatnému řízení, nevidí žalovaný žádný důvod, který by takovému postupu bránil. Usnesení o vyloučení a odmítnutí této části žaloby neznemožňuje krajskému soudu přezkum ostatních správních rozhodnutí (o odvoláních proti stavebnímu povolení a rozhodnutí o změně stavby před dokončením) napadených žalobou.

[16] S ohledem na to žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

[17] Vyjádření žalovaného zaslal kasační soud k případné replice stěžovateli, ten však již nereagoval.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté

přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[19] Zásadní a mezi účastníky řízení spornou otázkou je v daném případě to, zda podání žaloby, jíž se žalobce v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. domáhá vyslovení nicotnosti územního souhlasu, je vázáno na lhůtu dvou měsíců podle § 72 odst. 1 s. ř. s., a zda a od jakého okamžiku stěžovateli začala tato lhůta běžet, pokud mu územní souhlas nebyl doručen, neboť správní orgán s ním nejednal jako s osobou, která má vlastnické právo k pozemkům nebo stavbám na nich a tyto pozemky mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr podle územního souhlasu uskutečněn [§ 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona], resp. jako s jinou osobou, jejíž práva mohou být záměrem dotčena (§ 96 odst. 5 stavebního zákona).

[20] Pokud jde o první otázku, Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že územní souhlas vydaný podle § 96 stavebního zákona je přezkoumatelný v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s., jak ostatně výslovně plyne z výše zmíněného usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 436/2017-43. Skutečnost, že je v žalobě namítána nicotnost územního souhlasu, však neznamená, že tuto žalobu lze podat bez jakéhokoli časového omezení, tj. v podstatě kdykoliv. Jak již také uvedl rozšířený senát v usnesení č. j. 7 As 100/2010-65, „§ 65 a násl. s. ř. s. *neobsahuje zvláštní řízení o žalobě na vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu ani zvláštní podmínky řízení o žalobě, v níž je namítána pouze nicotnost rozhodnutí správního orgánu. Naopak podle § 72 odst. 1 ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat ve dvouměsíční či jiné zvláštním zákonem stanovené lhůtě od oznámení zpochybňovaného aktu...*“ (bod 50). Rozšířený senát tento závěr podpořil tím, že „*v případě žaloby obsahující jen tvrzení o nicotnosti rozhodnutí správního orgánu nelze uvažovat o tom, že by tvrzený nicotný správní akt nebylo možné účinně oznámit, že by tak lhůta pro podání takové žaloby vůbec neběžela a že by v důsledku toho žaloba mohla být podána kdykoliv. Na nicotný správní akt se totiž sice hledí jako na neexistující a zdánlivý, avšak otázka jeho nicotnosti je právě předmětem soudního přezkumu a soud tak může po posouzení obsahu napadeného rozhodnutí vyslovit jeho nicotnost až ve výroku rozsudku, kterým se řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. končí. Z tohoto důvodu musí běžet lhůta i pro podání takové žaloby, v níž je namítána jen nicotnost rozhodnutí správního orgánu. Při opačném závěru by ostatně ani nebylo možné řízení o takové žalobě vést, neboť pokud by nicotné rozhodnutí nebylo možné žalobci účinně oznámit, nemohlo by při této logice ani založit, změnit, zrušit nebo závazně určit jeho práva nebo povinnosti, v důsledku čehož by žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s.*“ (bod 51 usnesení, zvýrazněno NSS).

[21] Pokud proti územnímu souhlasu, který ostatně nelze považovat za rozhodnutí podle § 67 správního řádu, není přípustné odvolání, ale lze proti němu v souladu s výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu brojit žalobou podle § 65 s. ř. s., pak je třeba respektovat i lhůtu k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s.

[22] Stěžovatel se totiž mylí, pokud danou procesní situaci srovnává s pravomocí správních orgánů kdykoliv zjišťovat a prohlašovat z úřední povinnosti nicotnost správních rozhodnutí (§ 77 správního řádu). Jak již také uvedl rozšířený senát v usnesení č. j. 7 As 100/2010-65, řízení o prohlášení nicotnosti má charakter pouhého dozorčího prostředku a příslušný správní orgán jej není povinen k podnětu účastníka řízení či dalších osob zahájit. Tuto pravomoc proto nelze srovnávat s rozhodováním o procesních prostředcích, které jsou naopak v přímé dispozici účastníka řízení, případně opomenutého účastníka řízení

(odvolání ve správním řízení, ve kterém je namítána nicotnost napadeného rozhodnutí, lze podat pouze v zákonem stanovených lhůtách; v případě tzv. opomenutých účastníků podle § 84 odst. 1 správního řádu po dobu 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděli, srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 As 24/2019-22, nebo ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 134/2018-45). Není proto žádného důvodu, aby žaloba proti správnímu aktu (v daném případě územnímu souhlasu), byť by jejím důvodem byla tvrzená nicotnost tohoto aktu, mohla být podána kdykoliv, bez ohledu na lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

[23] V případě stěžovatele, který v žalobě tvrdí, že s ním správní orgán při vydání územního souhlasu nejednal, ač s ním jednat měl, resp. že s ohledem na dotčení jeho subjektivních práv neměl stavební úřad vydat územní souhlas, ale vést podle § 96 odst. 5 stavebního zákona územní řízení, to znamená, že se uplatní pravidla pro počítání lhůty k podání žaloby jako u opomenutého účastníka řízení. Námitku stěžovatele, že podání žaloby není vázáno na žádnou lhůtu, proto kasační soud hodnotil jako nedůvodnou.

[24] Kasační soud poté přistoupil k zodpovězení druhé sporné otázky, tj. od jakého okamžiku začala stěžovateli běžet lhůta k podání žaloby v případě, že mu napadený územní souhlas nebyl stavebním úřadem doručován. Jak již soud uvedl, souhlasí s hodnocením krajského soudu, že na danou situaci lze analogicky hledět jako na procesní postavení opomenutého účastníka správního řízení. Pro takové případy soudní judikatura vytvořila právní fikci oznámení rozhodnutí, a to prostřednictvím požadavku „faktického seznámení se s obsahem rozhodnutí“. V takovém případě se běh lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s. odvíjí od okamžiku, kdy se žalobce seznámil s obsahem a důvody napadeného rozhodnutí.

[25] Krajský soud proto správně vyšel z rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 25/2007-118, podle nějž je třeba „*postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahlížením do spisu v jiné procesní roli atp.)*“ (viz bod 45 rozsudku, zvýrazněno NSS). V rozsudku ze dne 15. 2. 2018, č. j. 1 As 311/2017-37, k tomu kasační soud poznamenal, že posuzování okamžiku faktického seznámení se s rozhodnutím je otázkou skutkovou a že účastník musí být s obsahem rozhodnutí seznámen v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu.

[26] Ve světle těchto požadavků vyslovených v judikatuře se kasační soud ztotožnil s hodnocením krajského soudu, že nejpozději ke dni 8. 6. 2020 byl stěžovatel seznámen s obsahem územního souhlasu do té míry, aby mohl proti němu brojit správní žalobou podle § 65 s. ř. s. Krajský soud si byl sice vědom, že stěžovatel k tomuto datu nedisponoval územním souhlasem, ale jeho obsah byl reprodukován v textu stavebního povolení, z něhož byl zřejmý vlastní stavební záměr, a tedy i rozsah případných zásahů do práv stěžovatele. Krajský soud správně dovodil, že tak plyne i z obsahu podání, které v uváděný den stěžovatel a jeho manželka adresovali žalovanému, přičemž je zjevné, že územní souhlas přesně identifikovali a rovněž proti němu uplatnili věcné námitky. Pokud byl

stěžovatel v tomto rozsahu schopen formulovat podnět k přezkumnému řízení, mohl stejně tak územní souhlas napadnout správní žalobou.

[27] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti namítl a doložil, že stěžovateli doručil dne 25. 7. 2020 kopii územního souhlasu. Od tohoto data měl být stěžovateli znám územní souhlas v celém jeho rozsahu, přesto žalobu podal až dne 18. 12. 2020. S ohledem na výše uvedené považuje kasační soud tyto skutečnosti za nadbytečné pro závěr, že žaloba byla podána opožděně. Ten je dostatečně podložen již skutkovými zjištěními krajského soudu. Nicméně i tyto skutečnosti, k nimž měl stěžovatel možnost se v replice vyjádřit, a neučinil tak, podporují to, že žaloba směřující proti územnímu souhlasu byla podána opožděně.

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že v žalobě netvrdil pouze nicotnost územního souhlasu, ale také jeho rozpor s územním plánem a to, že pozbyl platnosti spolu se stavebním povolením. Tyto skutečnosti však nemají žádný vliv na posouzení včasnosti žaloby.

[29] Konečně Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku zpochybňující zákonnost vyloučení této části žaloby k samostatnému řízení. Stěžovatel v žalobě mimo jiné navrhl, aby soud vyslovil nicotnost územního souhlasu. Jak plyne z výše uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 1 As 436/2017-43, územní souhlas je samostatným aktem, přezkoumatelným v řízení o žalobě. I kdyby byl návrh na vyslovení nicotnosti územního souhlasu soudem veden ve společném řízení proti rozhodnutím o zamítnutí stěžovatelova odvolání proti stavebnímu povolení a rozhodnutí o změně stavby před dokončením, nic by to nezměnilo na tom, že část žaloby směřující proti územnímu souhlasu by musela být soudem odmítnuta pro opožděnost. Jinak řečeno, společně vedené řízení o žalobě proti všem správním aktům, které stěžovatel napadl, by nezměnila nic na tom, že vůči územnímu souhlasu je žaloba opožděná. Tento závěr tak není důsledkem vyloučení této části žaloby, ale toho, že stěžovatel s podáním žaloby proti územnímu souhlasu vyčkával a podal ji až společně s žalobou proti rozhodnutím o odvolání ve věcech stavebního povolení a změny stavby před dokončením.

[30] Jinou otázkou samozřejmě je, zda námitky stěžovatele proti územnímu souhlasu mohou zpochybnit zákonnost na něj navazujících rozhodnutí. To však může být předmětem přezkumu rozhodnutí správních orgánů o odvoláních stěžovatele před krajským soudem v řízení, které dosud probíhá, a bylo by proto předčasné, pokud by se k této otázce kasační soud nyní jakkoliv vyjadřoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle něj, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly. Proto mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. září 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu